

ת"פ 31724/02/13 - מדינת ישראל נגד רינה מגנצי

בית דין אזורי לעבודה בתל אביב - יפו

ת"פ 31724-02-13

19 ספטמבר 2016

לפני:

כב' השופטת רות צדיק

המאשימה:

מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד דן טוניק ואח'

-

הנאשם:

רינה מגנצי
ע"י ב"כ עו"ד ענת קירשנברג

החלטה

1. לפני בקשת הנאשמת (להלן: **המבקשת**) להכריע בבקשתה לקבלת חומר חקירה לפי סעיף 74(ב) לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב), תשמ"ב - 1982 (להלן: **החוק**), בקשה אשר הוגשה ביום 6.10.14.

הרקע הדיוני שקדם להגשת הבקשה-

2. ביום 7.2.13 הגישה המאשימה (להלן: **המשיבה**) כתב אישום כנגד המבקשת, בגין 2 עבירות - העסקת עובד זר שאינו רשאי לעבוד בישראל מכוח חוק הכניסה לישראל והתקנות לפיו, בניגוד להוראות סעיף 2(א1) לחוק עובדים זרים, התשנ"א - 1991 (להלן: **החוק**) וכן בגין העסקת עובד זר ללא ביטוח רפואי - עבירה לפי סעיף 2(ב)(3) לחוק עובדים זרים.

3. ביום 6.10.14 הגישה המבקשת בקשה לביטול כתב אישום מחמת הגנה מן הצדק וכן בקשה לגילוי חומר חקירה לפי סעיף 74 לחוק סדר הדין הפלילי.

4. ביום 26.11.14 הגישה המשיבה את תגובותיה לשתי הבקשות.

5. ביום 4.12.14 ניתנה החלטתי בבקשת הנאשמת לביטול כתב האישום מחמת הגנה מן הצדק במסגרתה הוריתי על ביטולו של כתב האישום מטעמי הגנה מן הצדק. נוכח המסקנה אליה הגעתי, התייתר הדיון בטענת האכיפה הבררנית.

6. ביום 25.7.14 ניתן פסק דינו של בית הדין הארצי (כב' ס. הנשיאה ורדה וירט ליבנה, כב' הש' אילן איטח, כב' הש' סיגל דוידוב מוטולה), אשר ביטל את החלטתי וקבע כי: **"עניינה של המעסיקה יוחזר לבית הדין האזורי להמשך בירור ההליך, לרבות בירור הטענה בדבר אכיפה בררנית שלא הוכחה"**.

7. בהמשך לכך, ביום 31.8.16 הגישה המבקשת את הבקשה שלפניי בה ביקשה מבית הדין להכריע בבקשתה לקבלת חומר חקירה מיום 6.10.14, כמפורט בבקשה (להלן: **המסמכים המבוקשים**): **"העתקים של כתבי האישום שהוגשו לבתי הדין לעבודה, בהתאם לחוק עובדים זרים...בעבירות של העסקת עובד זר והעסקת עובד זר ללא ביטוח רפואי...שהוגשו בנסיבות דומות לעניינה של המבקשת, קרי כתבי אישום יזומים שהוגשו נגד נאשמים נעדרי עבר פלילי ו/או תיקי מב"ד מכל מין וסוג שהוא, אשר לא הושת כנגדם קודם להגשת כתב אישום יזום קנס מנהלי בעבירות על החוק הנ"ל, ובקשר להעסקת עובד זר, אחד, שלא הגיע לישראל באשרת עבודה לסיעוד ו/או אשרת עבודה כלשהי, משנכנס לישראל באשרת "תייר" ובמסגרתם יוחסה לנאשמים שם תקופת העסקה של כ - 3 שבועות"**.

8. עיקר נימוקיה של בקשות המבקשת מיום 31.8.16 וכן מיום 6.10.14, הינם כדלקמן:

8.1 המבקשת טענה כי נקודת האחיזה של בקשתה הינה כי המשיבה החליטה להגיש כנגדה כתב אישום יזום חלף קנס מנהלי, אף שמעולם לא הואשמה או הועמדה בפלילים ולא נחקרה והעובדות המפורטות בכתב האישום הינם בבחינת מפגש ראשון עם רשויות התביעה.

לפיכך, חומר החקירה נדרש למבקשת להוכחת טענתה בדבר הפסול בהגשת כתב אישום פלילי נגדה וכן טענתה בדבר "אכיפה בררנית", בנסיבות תיק זה, ובהשוואה למדיניות המשיבה במקרים דומים בעניינם של אחרים, אשר אף הם נעדרי עבר פלילי, בקשר עם העסקת עובד בודד, במשך אותה תקופת העסקה של כ - 3 שבועות, כטענת המאשימה.

8.2 המבקשת התייחסה לתגובה אותה הגישה המשיבה, והבהירה כי צודקת המשיבה בתגובתה כי על נאשם להניח תשתית ראייתית לצורך ביסוס טענת הגנה של אכיפה בררנית.

אולם, המבקשת הדגישה כי טענת המשיבה מקדימה את סדר הדברים ואינה רלוונטית, מאחר ולשיטת המבקשת, המבקשת אינה טוענת כעת לאכיפה בררנית, אלא עותרת לקבל חומר חקירה המצוי בידי המשיבה כרשות אכיפת החוק בישראל באמצעותו תבסס את טענת האכיפה הבררנית.

8.2 עוד טענה המבקשת, כי קיים קושי אינהרנטי בהוכחת טענת אכיפה בררנית ללא המידע עמוד 2

המצוי בידי המאשימה, כאשר בתי המשפט עיגנו את הזכות של נאשם לקבל חומר חקירה על מנת לאפשר לו לבסס טענת הגנה מן הצדק. לעניין זה, הפנתה המבקשת לפע"מ 2398/08 מד"י נ' אליצור סגל מיום 19.6.11 וכן לפרשת פריאל (עפא (ארצו) 29798-10-11 מד"י נגד מרים יהודית עמית ונילי ברק פריאל (טרם פורסם, ניתן ביום 22.4.13).

8.3 המבקשת הוסיפה וטענה, כי החומר המבוקש הינו "חומר חקירה" כמשמעו בסעיף 74 לחסד"פ, מאחר והוא מקיים את המבחנים אשר נקבעו בהלכה הפסוקה - רלבנטי להגנת הנאשם, ביכולת המאשימה להשיגו, החומר יכול להיות מועבר למבקשת בכפוף לחיסיון.

9. ביום 2.9.16 הגישה המשיבה את תגובתה לבקשת המבקשת. עיקרי תגובתה זו וכן עיקרי תגובתה של המשיבה מיום 26.11.14, הינם כדלקמן:

9.1 המשיבה טענה, כי מקומה של הבקשה לקבלת המידע המבוקש אינו במסגרת סעיף 74 לחסד"פ, כטענת המבקשת, אלא במסגרת טענת הגנה מן הצדק בפני בית המשפט שדן בהליך העיקרי.

לטענת המשיבה, הדיון באשר לבירור הטענה של אכיפה בררנית והבסיס הראייתי אמור לדון כפי שנדונות כל הטענות המקדמיות בהתאם לסעיף 149 לחסד"פ בפני המותב שדן בתיק העיקרי. קביעה אחרת של בית הדין תפצל את הדיון בטענת ההגנה לשניים, תגרום להכבדה ותוביל לפגיעה בחזקת תקינות המעשה המנהלי.

9.2 המשיבה הדגישה, כי המסמכים המבוקשים אינם נכללים בהגדרת חומר חקירה אותם חבה המאשימה להעמיד לעיון המבקשת, כאמור בסעיף 74 לחוק, מאחר ואין חולק כי מסמכים אלה לא נאספו במהלך החקירה.

בנוסף, באם החומר המבוקש יסווג כחומר חקירה תקום חובה על התביעה להעבירו לידי ההגנה מיד עם הגשת כתב האישום ואולם בשלב הגשת כתב האישום התביעה אינה יודעת אם תיטען בעתיד טענה של אכיפה בררנית ואם כן - מה יהא טיבה, ולכן אינה יכולה לאסוף בשלב זה חומרים לצורך מתן מענה לטענה כזו.

9.3 עוד טענה המשיבה, כי הנסיבות בגינן הוגש כתב אישום יזום כנגד המבקשת הינן כבדות משקל וכוללות נימוקים חמורים נוספים שהמבקשת "שכחה" לציין בבקשתה.

מזכר הנימוקים להגשת כתב האישום מונה 4 נימוקים מחמירים - העסקת עובד זר בעבודות משק בית,

על ידי מעסיק שאינו בעל היתר בתחום הסייעוד - נסיבה מחמירה כשלעצמה, העסקה רציפה של שלושה שבועות, הלנת העובד הזר בבית המבקשת וכן העובדה כי העובדת הזרה שהתה בישראל ללא אשרה כלל.

לפיכך, בנסיבות המחמירות המפורטות במזכר הנימוקים ובכתב האישום הייתה הצדקה להגשת כתב האישום חלף קנס, ולכן המסמכים המבוקשים בבקשה אינם רלבנטיים להגנת הנאשמת שכן המדובר בנסיבות מחמירות מאלו שעליהן המבקשת מצביעה בבקשתה.

9.4. עוד טענה המשיבה, כי כתב האישום הוגש בהתאם להנחיות היועמ"ש ולהנחיות הפנימיות של המאשימה וכן בהתאם לאמור בסעיף 15 לחוק עבירות מנהליות, התשמ"ו - 1985, בהתקיים נסיבות מחמירות שנרשמו.

9.5. המשיבה הוסיפה, כי על המבקשת להניח תשתית ראייתית ראשונית לטענת אפליה על מנת לחייב את הרשות להביא חומר רלבנטי נוסף, בעוד המבקשת לא הראתה ולו ראשית ראיה לכך שהמאשימה נהגה כלפיה דין שונה מאשר במקרים דומים אחרים ולכן מדובר ב"מסע דיג" אסור.

9.6. המשיבה הדגישה, כי בכל הקשור לטענת אכיפה בררנית פסולה, רשות התביעה נהנית מחזקת תקינות המעשה המנהלי והפסיקה נוטה למעט מאוד בהתערבותה בהחלטות רשויות התביעה באשר להעמדה לדין, כאשר נטל ההוכחה של הטענה מוטל על הנאשם.

9.7. לשם הוכחת טענותיה, הפנתה המשיבה לעפ"א (ארצי) 16393-12-13 **מדינת ישראל** **משרד הכלכלה נ' אלירן דואב** (פורסם בנבו, ניתן ביום 9.9.15, להלן: **פרשת דולב**) וכן לעעמ 2668/15 **מדינת ישראל - משרד המשפטים נ' פרופ' הלל וייס** (פורסם בנבו, ניתן ביום 18.11.15).

דין והכרעה-

10. סעיף 74 לחוק קובע כי: "**(א) (1) הוגש כתב אישום בפשע או בעוון, רשאים הנאשם וסניגורו, וכן אדם שהסניגור הסמיכו לכך, או, בהסכמת התובע, אדם שהנאשם הסמיכו לכך, לעיין בכל זמן סביר בחומר החקירה וכן ברשימת כל החומר שנאסף או שנרשם בידי הרשות החוקרת, והנוגע לאישום שבידי התובע ולהעתיקו; בסעיף זה, "רשימת כל החומר" - לרבות ציון קיומו של חומר שנאסף או שנרשם בתיק שאינו חומר חקירה ושל חומר שנאסף או שנרשם בתיק שהוא חסוי על פי כל דין, וכן פירוט של סוג החומר כאמור, נושאו והמועד שבו נאסף או נרשם, ובלבד שאין בפירוט האמור לגבי חומר חסוי כדי לפגוע בחיסיון לפי כל דין; היו בחומר**

כמה מסמכים מאותו סוג העוסקים באותו עניין, ניתן לפרטם יחד כקבוצה, תוך ציון מספר המסמכים הנכללים בקבוצה..".

11. סעיף 149(10) לחוק קובע כי: "לאחר תחילת המשפט רשאי הנאשם לטעון טענות מקדמיות, ובהן - (10)... הגשת כתב האישום או ניהול ההליך הפלילי עומדים בסתירה מהותית לעקרונות של צדק והגינות משפטית".

[טענות]

12. בהחלטתי זו נדרשתי להכריע בשתי סוגיות העומדות לפניי -

האחת - מהי האכסדרה הדיונית הנכונה לבירור בקשתה של המבקשת לקבלת המסמכים המבוקשים, האם במסגרת בקשה לעיון בחומר חקירה כאמור בסעיף 74 לחוק, או במסגרת בירור הטענות המקדמיות בפני המותב הדין בתיק העיקרי, בהתאם לאמור לסעיף 149(10) לחוק.

השנייה - ככל שהתשובה לשאלה הראשונה הינה כי טענה זו צריכה להתברר בפני בית דין זה, האם הניחה המבקשת תשתית ראיתית מספקת לבקשתה.

13. לאחר ששקלתי את טענותיהם של המבקשת ושל המשיבה, החלטתי כי הצדק עם המשיבה, וכי האכסדרה הנכונה לבירור טענתה של המבקשת אינה במסגרת סעיף 74 לחוק, אלא במסגרת בית דין זה אשר דן בתיק העיקרי.

14. בסוגיה עקרונית זו, כבר הכריע בית הדין הארצי בפרשת דולב (פסקה 48 לפסק הדין): "לאחר שסקרנו את ההסדרים הנורמטיביים הרלוונטיים, ההסדר המעוגן בהוראת סעיף 74 לחסד"פ מזה וההסדר הקבוע בדין לעניין טענת האכיפה הבררנית, במסגרת "הגנה מן הצדק" מזה, הגענו לכלל מסקנה כי סעיף 74 לחסד"פ אינו מתאים לשמש אכסניה לבקשת נאשם לקבלת נתונים לצורך ביסוס טענה בדבר אכיפה בררנית. בקשה זו צריכה להתברר לפני המותב הדין בטענה בדבר אכיפה בררנית ועל פי הכללים כפי שהותוו בפסיקה לדין בטענה זו.

כך, לרבות הצורך בהבאת תשתית ראיתית ראשונית מפי הנאשם לביסוס טענתו, ולסתירת חזקת התקינות המינהלית העומדת לתביעה. ככל שעלה בידי הנאשם להציג תשתית ראיתית כאמור המעבירה את הנטל לשכם התביעה, כי אז נתונה לבית המשפט הסמכות ליתן צו לפי הוראת סעיף 108 לחסד"פ בדבר הצגת נתונים ומסמכים שיש להם רלוונטיות לטענה בדבר האכיפה הבררנית".

15. בפרשת דולב אף פירט בית הדין הארצי מדוע סעיף 74 לחוק סדר הדין הפלילי אינו המסגרת הדיונית המתאימה לבירור טענת נאשם לקבלת מסמכים לשם הוכחת טענת אכיפה בררנית (סעיף 40 לפסה"ד): "הוראת סעיף 74 לחוק במהותה, מקימה בראש ובראשונה חובה על רשויות התביעה להציג לפני

נאשם חומר חקירה שאספה בעניינו... זו מהות הוראתו של סעיף 74, וככזו אין היא מתיישבת עם מצב דברים בו תהא חובת הגילוי תלויה בהעלאת טענה בדבר אכיפה בדרנית על ידי הנאשם, ובפרטי הטענה. כמו כן, ..הפסיקה הוסיפה וקבעה כי מדיניות הגשת כתבי אישום והנמקתם אינם נכנסים בגדר חומר חקירה לפי סעיף 74 לחוק... אין חולק כי לצורך עיון בחומר חקירה אין הנאשם צריך להציג תשתית ראייתית כלשהי. אשר על כן, בהיענות לבקשה לקבלת נתונים מן הסוג הנדון במסגרת סעיף 74 לחוק, ימצא עצמו בית המשפט מסייע ל"מסעות דיג"... מצב דברים שבו יתאפשר לנאשם לבקש נתונים כדוגמת הנתונים מושא דיונו במסגרת סעיף 74 לחוק, שכאמור אינו מצריך אף הבאת ראשית ראיה מצידו של הנאשם, אף חותר תחת חזקת התקינות המינהלית שעל פיה חובה על הטוען לאכיפה בדרנית להציג תשתית ראייתית ראשונית להוכחת טענתו. כך יוצא שהנטל מתהפך וחובה על רשויות האכיפה להביא ראשונות ראיה לתקינות פעולתן...".

מסקנה דומה עולה גם מפסיקתו של בית המשפט העליון (כב' המשנה לנשיא רובינשטיין) בעניין עעמ 2668/15 מדינת ישראל - משרד המשפטים נ' פרופ' הלל וייס (פורסם בנבו, ניתן ביום 18.11.15).

16. לפיכך, לאור ההלכה הפסוקה אשר יפה ונכונה גם לנסיבות מקרה זה, הנני דוחה את טענת המבקשת כי יש לברר את בקשתה במסגרת הליך של גילוי חומר חקירה לפי סעיף 74 לחוק.

17. בהמשך לאמור לעיל, בחנתי את השאלה האם הניחה המבקשת תשתית ראייתית מספקת בבקשתה לקבלת המסמכים המבוקשים.

18. על הקושי הטמון בסוגיה מהי מידת התשתית הראייתית הנדרשת לנאשם לביסוס בקשתו לגילוי מסמכים המצויים בידי הרשות על מנת לבסס את טענת האכיפה הדרנית, עמד בית הדין הארצי בפרשת דולב (סעיף 48 לפסה"ד): "לא הכרענו בשאלה בדבר היקף התשתית הראייתית הנדרשת מן הנאשם לצורך העברת הנטל אל כתפי התביעה להוכיח את תקינות כתב האישום מן ההיבט של אכיפה בדרנית פסולה. עם זאת, בכל הקשור להיקף התשתית הראייתית הנדרשת, מצאנו מקום להצביע על הקושי האינהרנטי להוכיח טענת הפליה, משעה שכרגיל, לא יהיה בידי הנאשם מידע שיש בו כדי לבסס טענה לעניין זה. על כן ציינו כי ראוי במקרים המתאימים שלא להכביד על הנאשמים ברמת ההוכחה הנדרשת בהקשר זה. זאת כמובן בזהירות המתבקשת על מנת שלא ליצור תמריץ להגשת בקשות מעין אלה".

19. בנסיבות מקרה זה, לא מצאתי בבקשת המבקשת תשתית ראייתית ולו מינימאלית שיש בה כדי להצדיק את בקשתה לקבל את המסמכים המבוקשים. המבקשת לא הפנתה למקרה ספציפי אחר ואף לא לנתונים או מסמכים ממאגרי המידע או ממידע העומד לעיון הציבור.

20. המבקשת הבהירה בבקשתה כי נקודת האחיזה של הבקשה הינה למעשה בנסיבות הגשת כתב האישום עצמו, ובכך כי המשיבה בחרה להגיש כתב אישום יזום כנגדה, חלף קנס מנהלי, בניגוד לנהלים הקיימים

ובניגוד למקרים אחרים, בהם המשיבה מסתפקת בהטלת קנס מנהלי. כך, ר' את ס' 28 לבקשתה של המבקשת מיום 6.10.14: "המבקשת תציג להלן את נקודת האחיזה של בקשתה, בנהלים הקיימים בעניינה המבהירים באופן חד משמעי את נחיצות חומר החקירה המבוקש לשם ניהול הגנתה. 28. יוזכר כי עסקינן בכתב אישום יזום שהוגש כנגדה חלף קנס מנהלי ובמי שמעולם לא הואשמה בפלילים... העובדות המפורטות בכתב האישום...הינם בבחינת "מפגש" ראשון עם רשויות התביעה..."

21. אולם, במקרה דנן אין די בנסיבות הגשת כתב האישום עצמו כדי להקים למבקשת עילה לקבלת המסמכים המבוקשים, לשם ביסוס טענת אכיפה בררנית, מאחר ובעניין זה כבר ניתן פסק דינו של בית הדין הארצי מיום 25.7.17, אשר פסק כי המשיבה הוכיחה כי הנסיבות אשר פורטו על ידי המשיבה, הצדיקו את עצם הגשת כתב האישום חלף בחירה במסלול של קנס מנהלי.

22. כך, בענייננו, המבקשת ביקשה לקבל מסמכים של נאשמים אשר הוגש כנגדם כתב אישום בנסיבות דומות לעניינה, כאשר הנסיבות עליהן הצביעה המבקשת בבקשה הינן - נאשמים נעדרי עבר פלילי, עובדת שהועסקה במשך 3 שבועות ובעלת אשרת תייר. נסיבות אלו, הן העומדות בבסיס בקשתה של המבקשת כי היה על המשיבה לבחור את המסלול המנהלי בעניינה, חלף המסלול הפלילי.

23. בכל הקשור לטענתה זו של המבקשת, כבר פסק בית הדין הארצי, אשר פסק כי

הנמקות התובע בהחלטתו על הגשת כתב האישום כללו התייחסות לנסיבות נוספות, אשר יש בהן כדי להצדיק את הגשת כתב האישום כנגד המבקשת חלף בחירה במסלול של קנס מנהלי. בנוסף, בפסק דינו זה, בחן בית הדין את שיקול דעתו של התובע בהגשת כתב האישום, וקבע כי שיקול דעתו של התובע היה סביר, וכן כי כתב האישום הוגש בהתאם להנחיות היועמ"ש:

"כך או כך וכפי שפורט לעיל, גם אם נבחן את עניינה של המעסיקה באמצעות הנחיות 2008 נראה כי הנמקות התובע כפי שפורטו במזכר הנימוקים, יכולות לעמוד גם לפי הנחיות אלו, ונסביר:...בית הדין האזורי מצא לנכון לקבוע כי קביעת התובע...היא בלתי סבירה ומצדיקה את ביטול החלטת התובע בדבר הגשת כתב האישום. אין בידינו לקבל קביעה זו...צודקת המדינה כי החלטת התובע אינה מבוססת רק על הנסיבות של העסקת העובדת ל"תקופה ממושכת", אלא גם על נסיבות אחרות, ובכללן העסקה של העובדת במשך בית בצירוף הלנתה...לפי הנחיות 2008 והנחיות 2012, רשימת השיקולים אינה "ממצה" או "סגורה", ושומה על התובע לבחון את המקרה הפרטני בשים לב לכלל נסיבותיו.

..גם אם תמצא לומר כי העסקה לתקופה של שלושה שבועות מצויה ב"רף התחתון" של "העסקה ממושכת" - עדיין מצטרפות לנסיבה זו יתר נסיבות העסקה, כפי שפורטו במזכר הנימוקים, ועל רקע שקלולן אין מקום לקבוע כי החלטת התובע להעמיד לדין את המעסיקה היא בלתי סבירה. גם אם ניתן היה להגיע לתוצאה אחרת, אין פריוש הדבר כי ההחלטה של התובע היא בלתי סבירה באופן המצדיק התערבות שיפוטית...התובע ציין כי לא מצא שיקולים לקולא..אין מקום להתערבות בית הדין בשיקול

דעתו. בנסיבות של הפרה חמורה אין בהיעדר עבר פלילי, בכך שעסקינן בעבירה ראשונה או בהשלכות הרישום הפלילי כדי להצדיק אי העמדה לדין... טענת המעסיקה לביטול כתב האישום בשל פגם בשיקול דעתו של התובע - דינה להידחות".

24. אם כן, בנסיבות תיק זה, אין די בנסיבות כתב האישום עצמו כדי להוות ראשית ראיה לכך שהמאשימה נהגה כלפי המבקשת בדין שונה בעניינה וכדי להצדיק את מסירת המסמכים המבוקשים על ידי המבקשת.

בהתאם לכך, ומאחר והמבקשת לא פירטה בבקשתה ולא הביאה ולו ראשית ראיה לטענתה בדבר אכיפה בררנית, הנני דוחה את בקשתה של המבקשת לקבלת המסמכים המבוקשים לשם הוכחת טענת אכיפה בררנית.

25. אוסיף, כי המבקשת הפנתה לפסק דין פריאל, ואולם לא ניתן להקיש בנסיבות תיק זה לעניינו, מאחר ובפרשת פריאל אכן העמידה המבקשת תשתית עובדתית לבקשתה. כך, ר' את קביעתו של בית הדין הארצי בפרשת דולב, אשר הבהיר בעניין זה (פסקה 41 לפסה"ד): **"לא למותר הוא לציין כי בית דין זה אכן הכריע בפרשת עמית פריאל כי סעיף 74 לחסד"פ מהווה אכסניה מתאימה לבקשות לקבלת נתונים מספריים אודות הגשת כתבי אישום בעבירות שונות, ובדבר מדיניות אכיפה, וכי יש לראותם כ"חומר חקירה". עם זאת, ואף שגילוי ועיון בחומר חקירה לפי סעיף 74 לחסד"פ אינו מחייב הצגת תשתית ראייתית מטעמו של נאשם, בהתייחסות לבקשותיהן של העוררות שם צוין בהחלטה, פעם אחר פעם, כי בבסיס החלטה להורות על גילוי הנתונים כפי שהתבקשו במסגרת סעיף 74 לחסד"פ, עומדת תשתית ראייתית שהניחה גב' פריאל לבקשתה, תשתית ראייתית שיש בה די גם לביסוס בקשתה של גב' עמית. מכך עולה החשיבות שמצא בית הדין בדונו בפרשת עמית פריאל, בקיום הברור בטענת האכיפה הבררנית כסדרו...".**

כן ר' את שנפסק בפרשת פריאל עצמה, פסקה 43 לפסק הדין.

סוף דבר-

26. אשר על כן, לאור האמור לעיל ובהיעדר תשתית ראייתית מינימאלית למסירת המסמכים המבוקשים, הבקשה נדחית.

27. מאחר וכאמור לעיל, המבקשת הדגישה כי כל בקשתה הינה לקבלת המסמכים המבוקשים וכי אינה עותרת בשלב זה לאכיפה בררנית, הרי ככל שהמבקשת עומדת על בקשתה לאכיפה בררנית, תגיש המבקשת עד ליום 1.10.16 הודעה מטעמה בה יפורטו כלל נימוקיה, ותינתן החלטה בהתאם.

28. אין צו להוצאות.

ניתנה היום, ט"ז אלול תשע"ו, (19 ספטמבר 2016), בהעדר הצדדים ותישלח אליהם.